

Sygn. akt IV CSK 634/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa W. G.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej
[...] w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej, drugiej i czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy, i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Zagadnienie prawne przedstawione przez skarżącą dotyczyło kosztów zakupu do wspólności majątkowej małżeńskiej samochodu, który umożliwia powódce przejazdu z usztywnioną nogą i możliwości ich zaliczenia - w ramach art. 444 § 1 k.c. - do kosztów koniecznych do kompensowania niepełnosprawności ruchowej osoby poszkodowanej w wypadku.

Zagadnienie sformułowane przez powódkę nie spełnia wymagań przewidzianych dla wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. W istocie skarżąca sformułowała pytanie o trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia. Tymczasem zagadnienie, które może stać się przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego musi przedstawiać problem prawny o charakterze uniwersalnym,

czyli odnosić się do szerszego kontekstu niż specyficzne okoliczności jednostkowego przypadku.

Z kolei przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego, z dnia 4 października 2007 r., I PK 164/07, z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07, nie publ.). Przy czym rozbieżność w orzecznictwie sądów nie może być ona utożsamiana z rozbieżnością w sposobie interpretacji lub stosowania tych samych przepisów prawnych przez sąd pierwszej oraz sąd drugiej instancji w tej samej sprawie (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2004 r., II PK 9/04 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2008 r., II UK 366/07 - nie publ.). Stan niepewności wywołany orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w [...], na który powołuje się powódka nie stanowi zatem wystarczającej przesłanki decydującej o potrzebie dokonania wykładni przepisów prawa przez Sąd Najwyższy.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. o oczywistej zasadności skargi stanowią uchybienia przepisom prawa łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu powołanego przepisu tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 - nie publ.). Ponadto celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.). Ponadto powoływanie się na oczywistość skargi i konieczność dokonania wykładni prawa wzajemnie się wyklucza. Ten sam problem nie może jednocześnie stanowić istotnego,

nierozwiązanego jeszcze problemu prawnego albo wywoływać tak liczne wątpliwości orzecznicze, że wymaga to rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego oraz być łatwo i jednoznacznie dostrzegalnym dla przeciętnego prawnika. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398⁹ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).